

Bruxelles, 1.10.2015
COM(2015) 481 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

privind progresele realizate în ceea ce privește crearea de zone marine protejate [în conformitate cu articolul 21 din Directiva 2008/56/CE (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”)]

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

privind progresele realizate în ceea ce privește crearea de zone marine protejate [în conformitate cu articolul 21 din Directiva 2008/56/CE (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”)]

1. Introducere

Numeroase specii marine din Europa se confruntă cu o scădere a populației, precum și cu o diminuare a ariei de răspândire și a habitatului, ca urmare a presiunilor antropice¹.

Organizația Națiunilor Unite și-a exprimat în mod constant îngrijorarea, în ultimele două decenii, cu privire la sănătatea oceanelor și la biodiversitatea marină². În temeiul Convenției privind diversitatea biologică, UE s-a angajat să asigure conservarea a 10 % din zonele sale costiere și marine. Acest obiectiv se reflectă și în Obiectivul de dezvoltare durabilă nr. 14, care prevede conservarea și utilizarea durabilă a oceanelor, a mărilor și a resurselor marine în vederea unei dezvoltări durabile³.

În 2011, Uniunea Europeană a adoptat Strategia în domeniul biodiversității pentru a stopa, până în 2020, pierderea biodiversității și degradarea serviciilor ecosistemice pe teritoriul său. Directiva privind habitatele⁴ prevede instituirea de arii speciale de conservare, inclusiv habitate costiere și marine. În plus, Directiva-cadru a UE „Strategia pentru mediul marin”⁵ se axează, în special, pe protejarea biodiversității marine.

Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” prevede obligația ca statele membre să adopte programe de măsuri⁶ cu scopul de a atinge o stare ecologică bună a mediului lor marin⁷ până în 2020. Programele de măsuri trebuie să includă măsuri de protecție spațială care să contribuie la crearea de rețele coerente și reprezentative de zone marine protejate (*marine protected areas - MPA*)⁸. Zonele marine protejate sunt o măsură de protecție a speciilor și a habitatelor vulnerabile din mările Europei. Mai precis, aceste zone:

- sunt zone marine delimitate geografic;
- au ca obiectiv principal, stabilit în mod clar, conservarea naturii;

¹ Raportul pe 2015 privind starea mediului publicat de Agenția Europeană de Mediu (AEM). <http://www.eea.europa.eu/soer-2015/europe/marine-and-coastal>.

² A se vedea, de exemplu, Agenda 21, <https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/Agenda21.pdf> și Rezoluția Adunării Generale a ONU A/RES/66/288 - *The Future We Want* din 27 iulie 2012 <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N11/476/10/PDF/N1147610.pdf?OpenElement>.

³ Rezoluția Adunării Generale a ONU A/69/L.85 din 12 august 2015, http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/69/L.85&Lang=E.

⁴ Directiva 92/43/CEE.

⁵ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”), JO L 164, 25.6.2008.

⁶ Articolul 13 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”.

⁷ Apele marine sunt definite de Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” [articolul 3 alineatul (1)].

⁸ Articolul 13 alineatul (4) din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”.

- și sunt reglementate și gestionate prin acte cu putere de lege sau alte mijloace eficace de îndeplinire a acestui obiectiv⁹.

S-a demonstrat că zonele marine protejate din Europa care sunt bine gestionate au efecte ecologice pozitive. În rezervele marine cu un grad ridicat de protecție, densitatea speciilor¹⁰ a crescut, în medie, cu 116 %, biomasa de plante și animale a crescut, în medie, cu 238 %, dimensiunea corporală a animalelor marine a crescut cu 13 %, iar diversitatea speciilor a crescut cu 19 %¹¹.

Zonele marine protejate care sunt gestionate în mod eficace contribuie atât la menținerea unor mări și oceane sănătoase și durabile, cât și la sprijinirea serviciilor legate de mări și oceane. În consecință, zonele marine protejate nu au doar rolul de conservare a naturii: având în vedere că aduc avantaje economice societății, acestea constituie fundamentul ecologic al economiei albastre. De exemplu, în 2011, beneficiile globale generate de rețeaua marină Natura 2000 au fost estimate la aproximativ 1,5 miliarde EUR pe an. Valoarea acestor beneficii ar putea ajunge la 3,2 miliarde EUR în cazul în care teritoriul acoperit de rețeaua marină Natura 2000 s-ar dubla¹².

Zonele marine protejate generează beneficii socioeconomice în diverse moduri. Prin creșterea biomasei speciilor, zonele marine protejate pot contribui la refacerea stocurilor de pește¹³. Datele arată că efectele pozitive ale zonelor marine protejate se extind asupra zonelor de pescuit învecinate. De exemplu, înființarea, în Spania, a Rezervației marine din Insulele Columbretes a condus la creșterea cu aproximativ 10 % pe an a capturilor în zonele de pescuit învecinate¹⁴.

Apele curate, habitatele sănătoase și biodiversitatea marină bogată reprezintă, de asemenea, elemente de bază ale turismului de coastă și maritim. Zonele marine protejate pot deveni atracții turistice majore care stimulează economiile costiere și maritime¹⁵. În 2012, turismul din bazinul Parcului marin al Marii Bariere de Corali și din zonele declarate patrimoniu mondial ale Australiei a generat aproximativ 6,4 miliarde AUD (în cheltuieli directe), o valoare adăugată de 5,2 miliarde AUD și echivalentul a peste 64 000 de locuri de muncă cu normă întreagă¹⁶.

În fine, prin ameliorarea sănătății mediului marin, zonele marine protejate pot consolida alte servicii ale ecosistemului marin, cum ar fi asimilarea deșeurilor, protecția zonelor de coastă și

⁹ Pentru o definiție mai detaliată, a se vedea anexa de la p. 8.

¹⁰ Numărul plantelor și al animalelor marine dintr-o anumită zonă.

¹¹ Fenberg, P. B., et al. (2012) *The science of European marine reserves: Status, efficacy, and future needs*, *Marine Policy* 36(5), p. 1012–1021.

¹² Comisia Europeană (2013), *The Economic Benefits of the Natura 2000 Network*. http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/financing/docs/ENV-12-018_LR_Final1.pdf

¹³ S-a constatat că, în comparație cu zonele exploatate de către sectorul pescuitului, în zonele marine protejate care sunt bine gestionate, volumul total al biomasei de pești mari este de peste 5 ori mai mare, iar cel al biomasei de rechini, de 14 ori mai mare. Edgar, G. J. et al. (2014) *Global conservation outcomes depend on marine protected areas with five key features*, *Nature* 506, p. 216–220.

¹⁴ Sala, E. (2012) *Here is one great way to save fish – and the fishing industry*, *Tackling Science Challenges*, Harvard Business Review 85.

¹⁵ Guvernul australian, Departamentul de Mediu și Patrimoniu (2003), *The benefits of marine protected areas*. <http://www.environment.gov.au/system/files/resources/5eaa4f9-e8e0-45d1-b889-83648c7b2ceb/files/benefits-mpas.pdf>

¹⁶ Autoritatea Parcului marin al Marii Bariere de Corali (2014), *Great Barrier Reef Region Strategic Assessment – Strategic Assessment Report*. <http://elibrary.gbrmpa.gov.au/jspui/handle/11017/2861>

gestionarea inundațiilor¹⁷. S-a estimat că desemnarea, în Regatul Unit al Marii Britanii, a unei rețele de zone marine protejate va genera o valoare monetară de 8,2 miliarde GBP pentru reglementarea în materie de gaze naturale și de climă și o valoare de 1,3 miliarde GBP pentru circuitul nutrienților¹⁸.

Prezentul raport analizează progresele realizate de statele membre în ceea ce privește crearea, până la sfârșitul anului 2012, a unor zone marine protejate, astfel cum se prevede la articolul 21 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”. Pe baza activității desfășurate de Agenția Europeană de Mediu (AEM) privind evaluarea rețelei de zone marine protejate din Europa, raportul analizează, în primul rând, progresele realizate de statele membre în ceea ce privește crearea unor zone marine protejate (secțiunea 2), și, în al doilea rând, coerența și reprezentativitatea rețelelor de zone marine protejate, în conformitate cu articolul 13 alineatul (4) (secțiunea 3). Ultima secțiune prezintă câteva idei privind acțiunile care trebuie să fie întreprinse în continuare. Raportul include două anexe tehnice care cuprind definiții ale termenilor utilizați în raport, o descriere a contextului juridic european și internațional privind crearea de zone marine protejate, precum și grafice ale datelor numerice utilizate în raport.

2. Evaluarea progreselor realizate

În 2015, AEM va publica un raport privind zonele marine protejate din Europa¹⁹. Potrivit evaluării AEM, de la intrarea în vigoare, în 1993, a Convenției privind diversitatea biologică²⁰, Europa a depus eforturi considerabile în ceea ce privește desemnarea zonelor marine protejate și crearea unor rețele de zone marine protejate. La sfârșitul anului 2012, 5,9 % din mările europene²¹ au fost desemnate drept zone marine protejate, însă, la nivel european, există diferențe regionale majore în ceea ce privește suprafața acoperită de zonele marine protejate. În 2012, în trei din zece subregiuni marine, suprafața zonelor marine protejate a fost de peste 10 %, în timp ce, în două mări regionale, aceasta s-a situat sub 2 %²² (tabelul 1). Pe lângă diferențele regionale, s-au observat diferențe mari între apele de coastă și zonele de larg (*offshore*) în ceea ce privește proporția teritoriului acoperit de zonele marine protejate (tabelul 2). Ar trebui remarcat faptul că suprafața zonelor marine protejate a continuat să crească începând cu 2012, întrucât unele state membre au desemnat un număr semnificativ de zone marine protejate.

Raportul AEM face distincția între trei tipuri de zone marine protejate europene: siturile marine Natura 2000, zonele marine protejate desemnate în temeiul convențiilor maritime

¹⁷ Potts et al. (2014), *Do marine protected areas deliver flows of ecosystem services to support human welfare?*, Marine Policy 44.

¹⁸ Hussain et al. (2010), *An ex-ante ecological economic assessment of the benefits arising from marine protected areas designation in the UK*, Ecological Economics 69(4), p. 828-838.

¹⁹ Agenția Europeană de Mediu (2015), *Marine Protected Areas in Europe's Seas – An overview and reflections on the way forward*.

²⁰ Convenția privind diversitatea biologică (CBD) obligă părțile semnatare să instituie sisteme de zone protejate. A se vedea anexa, p. 10.

²¹ AEM a delimitat zona evaluată pe baza unei distanțe-limită de 200 de mile marine de la coastă sau a unei echidistanțe către țări din afara UE, cu excepția Greciei, în cazul căreia s-a utilizat o distanță-limită de 6 mile marine. Există zone marine protejate și în afara acestor limite, însă ele nu au fost incluse în evaluare. Având în vedere domeniul geografic limitat care intră sub incidența Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”, din evaluare au fost excluse, de asemenea, zonele marine protejate prin care se asigură protecția bogatei biodiversități din regiunile ultraperiferice. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați raportul AEM (2015) - *Spatial analysis of Marine Protected Area Networks in Europe's Seas*, p. 1-2.

²² Date extrase din baza de date Natura 2000 și din baza de date comună privind zonele desemnate.

regionale și zonele marine protejate naționale individuale. Ar trebui remarcat faptul că este posibil ca cele trei tipuri de zone marine protejate să se suprapună [de exemplu, un anumit sit sau o parte a acestuia poate fi desemnat(ă) în cadrul mai multor rețele], să urmeze procese de desemnare diferite și să facă obiectul unor cerințe juridice diferite.

2.1 Siturile marine Natura 2000

Rețeaua marină Natura 2000 este o adevărată reușită, întrucât acoperă, de una singură, cea mai mare suprafață de zone marine protejate din Europa. La sfârșitul anului 2012, suprafața acesteia a fost de peste 228 000 km², reprezentând peste 4 % din mările Europei. Cu toate acestea, au existat diferențe, la nivelul regiunilor marine, în ceea ce privește suprafețele siturilor Natura 2000. În Marea Nordului, în sens larg, și în Marea Baltică, siturile marine Natura 2000 au reprezentat aproape 18 % și, respectiv, 12 % din suprafața apelor. În alte regiuni, precum Marea Ionică, Marea Adriatică și Macaronezia, suprafața acoperită de siturile Natura 2000 a rămas sub 2 %²³ (tabelul 3).

De asemenea, suprafața siturilor Natura 2000 a fost semnificativ mai mare în zonele de coastă²⁴. Siturile Natura 2000 au acoperit 33,3 % din apele din apropierea țărmului, 11,3 % din apele costiere și doar 1,7 % din apele din zonele de larg²⁵. În consecință, unele caracteristici importante ale mediului marin din zonele de larg nu au fost încă acoperite de siturile Natura 2000. În același timp, siturile Natura 2000, care se întemeiază pe Directiva privind habitatele, oferă un cadru juridic solid pentru protecția siturilor și gestionarea durabilă a activităților umane desfășurate în cadrul acestor situri, iar statele membre costiere și-au intensificat eforturile pentru a elimina lacunele existente.

2.2 Rețelele de zone marine protejate instituite în temeiul convențiilor maritime regionale

Rețelele de zone marine protejate desemnate în temeiul convențiilor maritime regionale se suprapun într-o măsură semnificativă cu siturile Natura 2000 și cu siturile naționale aferente zonelor marine protejate. Cu toate acestea, convențiile maritime regionale reprezintă o platformă importantă de cooperare între statele membre, care le permite să elaboreze și să pună în aplicare o abordare ecosistemică în materie de desemnare și de gestionare a zonelor marine protejate. Datorită acestui fapt, convențiile maritime regionale constituie unul dintre factorii determinanți ai procesului de extindere a rețelei europene de zone marine protejate²⁶.

Regiunea Mării Baltice a fost prima regiune marină din Europa în care suprafața zonelor marine protejate a depășit 10 %. În 2010, în momentul evaluării rețelei de zone marine protejate din Marea Baltică de către Comisia pentru protecția mediului marin al Mării Baltice (HELCOM), suprafața zonelor marine protejate a fost de 10,3 %. În 2012, suprafața rețelei de zone marine protejate din Marea Baltică a reprezentat 12,4% din suprafața zonei evaluate²⁷.

²³ Începând cu 2012, unele state membre au instituit un număr mult mai mare de situri Natura 2000, fapt care a dus la creșterea, în continuare, în anumite regiuni, a suprafeței zonelor marine protejate.

²⁴ Această situație se explică, parțial, prin faptul că Directiva privind habitatele s-a concentrat, inițial, pe aspectele terestre, precum și prin lipsa informațiilor cu privire la habitatele marine de mare adâncime.

²⁵ Apele din apropierea țărmului acoperă porțiunea cuprinsă între 0 și 1 mile marine, apele costiere acoperă porțiunea cuprinsă între 1 și 12 mile marine, iar apele din zonele de larg acoperă porțiunea cuprinsă între 12 mile marine și sfârșitul zonei care a făcut obiectul evaluării. AEM (2015) - *Spatial Analysis of Marine Protected Areas in Europe's Sea*".

²⁶ A se vedea Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” - articolele 5 și 6 privind cooperarea regională.

²⁷ AEM (2015), *Spatial Analysis of Marine Protected Areas in Europe's Seas*.

S-au constatat, de asemenea, progrese semnificative în anumite zone din Oceanul Atlantic de Nord-Est. Un exemplu, în acest sens, este Marea Nordului în sens larg, care deține cea mai mare suprafață acoperită de zone marine protejate din Europa (aproape 18 %). În 2012, în Oceanul Atlantic de Nord-Est, zonele marine protejate reprezentau, în medie, 3,2 % din zona evaluată²⁸.

În 2012, în Marea Mediterană, zonele marine protejate au reprezentat, în medie, 9,7 % din regiunea care a făcut obiectul evaluării AEM. AEM nu a fost în măsură să evalueze suprafața acoperită de zonele marine protejate din Marea Neagră din cauza lipsei de date disponibile (tabelul 4).

2.3 Zonele marine protejate naționale

Statele membre au desemnat, de asemenea, zone marine protejate pentru a asigura protecția caracteristicilor de interes național. Aceste situri pot face parte din rețeaua Natura 2000, din rețelele de zone marine protejate stabilite în temeiul convențiilor maritime regionale sau pot exista în mod independent. Gradul de convergență al rețelilor de zone marine protejate desemnate în temeiul unor sisteme diferite variază de la un stat membru la altul, media, la nivel european, fiind de 68,2 %, în cazul siturilor naționale și al siturilor stabilite în temeiul convențiilor maritime regionale (de exemplu, peste două treimi din suprafața totală a zonelor marine protejate naționale și regionale este desemnată în cadrul ambelor sisteme), și, respectiv, 54,5 % în cazul zonelor marine protejate din cadrul siturilor naționale și al siturilor Natura 2000²⁹. Nu a fost posibil să se demonstreze că desemnările multiple permit să se realizeze o protecție sporită a siturilor aferente zonelor marine protejate.

3. Rețele coerente și reprezentative de zone marine protejate

În prezent, nu există metode de evaluare, la nivelul UE, a coerenței și a reprezentativității rețelilor de zone marine protejate europene. Cu toate acestea, convențiile maritime regionale au jucat un rol important în definirea criteriilor de evaluare a coerenței rețelilor de zone marine protejate. Comisia pentru protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est (OSPAR), HELCOM și Centrul de activități regionale pentru ariile de protecție specială (RAC/SPA) instituit în temeiul Convenției de la Barcelona, împreună cu Rețeaua administratorilor ariilor marine protejate din Marea Mediterană (MedPan) au evaluat, fiecare, coerența rețelilor de zone marine protejate.

OSPAR a definit coerența ecologică a rețelilor de zone marine protejate pe baza a șase criterii: caracteristici, reprezentativitate, reproducere, conectivitate, reziliență și caracter adecvat/viabilitate³⁰. Prima evaluare a rețelei de zone marine protejate a fost efectuată de OSPAR în 2010. Aceasta a evidențiat faptul că, pe baza distribuției spațiale a zonelor marine protejate, nu se putea considera că rețeaua este coerentă din punct de vedere ecologic. În 2012, OSPAR a întreprins o nouă evaluare a coerenței rețelei de zone marine protejate din Oceanul Atlantic de Nord-Est, însă nu a putut formula concluzii cuprinzătoare, din cauza

²⁸ AEM (2015), *Spatial Analysis of Marine Protected Areas in Europe's Seas*.

²⁹ AEM (2015), *Marine Protected Areas in Europe's Seas – An overview and reflections on the way forward*.

³⁰ OSPAR (2006), *Guidance on developing an ecologically coherent network of OSPAR marine protected areas*, număr de referință 2006-3.

lipsei de date relevante privind distribuția speciilor și a habitatelor. În 2012, au putut fi efectuate doar evaluări superficiale ale distribuției spațiale a zonelor marine protejate; acestea au indicat că era puțin probabil ca rețeaua de zone marine protejate OSPAR să fie coerentă din punct de vedere ecologic. Cu toate acestea, rețeaua a manifestat primele indicii de coerență în anumite subregiuni (de exemplu, în Marea Nordului în sens larg și, într-o oarecare măsură, în Mările Celtice)³¹.

HELCOM a identificat patru criterii de coerență ecologică: caracterul adecvat, reprezentativitatea, reproducerea unor caracteristici și conectivitatea. În ciuda numărului tot mai mare de zone marine protejate desemnate pe teritoriul său, HELCOM a concluzionat, în 2010, că rețelele de zone marine protejate din Marea Baltică nu atinseseră încă starea de coerență ecologică³².

MedPAN și RAC/SPA au evaluat coerența rețelei de zone protejate din Marea Mediterană pe baza a două criterii: reprezentativitatea și conectivitatea în 2012. Concluziile acestei evaluări au fost că nu se putea considera că rețeaua de zone protejate din Marea Mediterană este coerentă, și nici că este reprezentativă³³. Mediterana occidentală a fost considerată drept regiunea cu cel mai mare grad de conectivitate din Marea Mediterană.

În 2014, un grup de consultanți externi a elaborat un studiu pentru Comisia Europeană³⁴. Acesta a reprezentat o primă încercare de elaborare a unui set comun de criterii și a unei metodologii de evaluare a coerenței și a reprezentativității rețelelor europene de zone marine protejate. Concluziile studiului au fost că rețeaua de zone marine protejate din regiunea evaluată a Mării Baltice nu era coerentă. Comisia va depune în continuare eforturi pentru perfecționarea metodologiei de evaluare la nivelul UE a rețelei de zone marine protejate.

4. Concluzii și perspective

Zonele marine protejate constituie instrumente esențiale de gestionare a spațiului în scopul conservării naturii. Acestea pot avea rolul de sanctuare ale biodiversității aflate în pericol a mărilor și a oceanelor noastre. Prin sprijinirea rezilienței ecosistemelor, rețelele eficace de zone marine protejate aduc beneficii importante societății. Printre aceste beneficii socioeconomice se numără crearea de locuri de muncă, aprovizionarea cu hrană sau reglarea climei. Prin urmare, zonele marine protejate ilustrează în mod grăitor convergența dintre economia albastră și cea verde.

³¹ Pentru detalii privind criteriile de coerență ecologică și concluziile cu privire la acestea, a se vedea Johnson D., et al. (2013) - *An assessment of the ecological coherence of the OSPAR Network of Marine Protected Areas in 2012*.

³² Boedeker D., et al. (2010) - *Towards an ecologically coherent network of well-managed Marine Protected Areas – Implementation report on the status and ecological coherence of the HELCOM BSPA network*, Baltic Sea Environment Proceedings No. 124A.

³³ Gabrié C., et al., (2012) - *The Status of the Marine Protected Areas in the Mediterranean Sea*, MedPAN & RAC/SPA. Editura: MedPAN Collection.

³⁴ Wolters H. A., et al., (2014), *Proposal for an assessment method of the ecological coherence of networks of marine protected areas in Europe*. <https://circabc.europa.eu/sd/a/b993ca97-579c-4aee-8e0e-22794682ac16/MPA%20coherence%20report-final.pdf>

De la intrarea în vigoare a Convenției privind diversitatea biologică, în 1993, rețeaua europeană de zone marine protejate s-a extins în mod semnificativ, astfel încât, în 2012, aceasta acoperea aproape 6 % din mările europene. Prezentul raport demonstrează progresele considerabile realizate în ceea ce privește crearea unor zone marine protejate în Europa. Începând din 2012, numărul zonelor marine protejate desemnate este și mai mare³⁵. Acțiunile întreprinse nu se vor opri aici: vor fi depuse eforturi suplimentare pentru a garanta faptul că cel puțin 10 % din mările Europei sunt protejate prin rețele coerente de zone marine protejate³⁶.

Obiectivele Strategiei UE în domeniul biodiversității pentru 2020 sunt puse în aplicare tot mai mult prin intermediul cadrului de politică al UE, care oferă o posibilitate excelentă pentru desemnarea și gestionarea integrată a zonelor marine protejate. Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”, Directiva privind habitatele și Directiva privind păsările, Directiva privind amenajarea spațiului maritim și politica comună reformată în domeniul pescuitului conțin, toate, dispoziții care ar putea încuraja extinderea rețelelor europene de zone marine protejate în următorii ani.

Pentru a-și valorifica pe deplin potențialul, rețelele de zone marine protejate trebuie să includă măsuri de gestionare³⁷ și ar trebui să se asigure monitorizarea și punerea în aplicare eficace a acestora. Măsurile de gestionare pot include planuri de gestionare a zonelor marine protejate propriu-zise și măsuri de protecție spațială a zonelor învecinate, ca mijloc complementar menit să stimuleze efectele zonelor marine protejate. Zonele marine protejate ar trebui să facă parte integrantă din planurile de amenajare a spațiului maritim care stau la baza abordării privind infrastructura verde și cea albastră³⁸, pentru a asigura și a îmbunătăți furnizarea de servicii ecosistemice multiple din aceeași zonă. Această abordare integrată este, de asemenea, esențială pentru a se asigura reducerea presiunilor exercitate asupra mediului marin și, prin urmare, consolidarea rezilienței ecosistemului.

Comisia va continua să sprijine eforturile naționale și internaționale în ceea ce privește desemnarea și gestionarea eficace a zonelor marine protejate, precum și punerea în aplicare a altor măsuri de protecție spațială a biodiversității marine. În special, Comisia:

- va sprijini statele membre în punerea în aplicare eficace și integrată a legislației în vigoare, printr-o mai bună comunicare sau prin orientări sporite, de exemplu, în ceea ce privește articolul 11 din PCP;
- va promova o înțelegere comună a articolului 13 alineatul (4) din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”;
- va elabora în continuare o metodologie a UE de evaluare a coerenței și a reprezentativității rețelei de zone marine protejate;
- va sprijini statele membre, prin mecanismele de finanțare existente ale UE, în special prin Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și prin programul LIFE sau

³⁵ De exemplu, până la sfârșitul anului 2014, suprafața zonelor Natura 2000 desemnate în temeiul Directivei privind habitatele și a Directivei privind păsările a crescut până la aproape 320 000 km², față de aproximativ 228 000 km² în 2012 (a se vedea

http://ec.europa.eu/environment/nature/info/pubs/docs/nat2000news/nat37_en.pdf

³⁶ A se vedea ținta 11 de la Aichi, la punctul 2 din anexa la prezentul raport.

³⁷ Oceana (2014), *Management matters: Ridding the Baltic Sea of paper parks*.

http://eu.oceana.org/sites/default/files/oceana_ridding_the_baltic_sea_of_paper_parks.pdf

³⁸ Pentru mai multe informații, accesați site-ul:

http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/barometer/index_en.htm.

prin intermediul unor procese în curs de desfășurare, cum ar fi procesul biogeografic Natura 2000, pentru a spori numărul de zone marine protejate, mai ales în zonele de larg, și pentru a gestiona în mod eficace zonele marine protejate³⁹;

- va promova structuri de guvernare favorabile incluziunii pentru zonele marine protejate care să permită o participare amplă a părților interesate (de exemplu, autorități locale, comunități locale, actori economici etc.) la gestionarea zonelor marine protejate;
- în cazul în care este necesar, își va continua activitatea cu privire la mecanismele de sprijin la nivelul UE pentru punerea în aplicare și controlul eficace al măsurilor de gestionare a zonelor marine protejate;
- va promova activitățile de cercetare la nivel european și va sprijini eforturile depuse de statele membre pentru a elimina lacunele existente în ceea ce privește datele care împiedică gestionarea și evaluarea eficace a zonelor marine protejate⁴⁰;
- va contribui la determinarea beneficiilor economice generate de zonele marine protejate⁴¹ prin elaborarea unor studii și colaborarea cu organizații internaționale, cum ar fi OCDE;
- va asigura reprezentarea UE în cadrul negocierilor privind încheierea unui acord de punere în aplicare a Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării (UNCLOS) pentru conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității în zonele din afara jurisdicțiilor naționale⁴², astfel încât articolul 192 și articolul 194 alineatul (5) din UNCLOS să dobândească un caracter mai practic în aceste zone.

Comisia va pregăti următorul raport privind progresele înregistrate în ceea ce privește instituirea unor zone marine protejate în contextul punerii în aplicare a Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”: Raportul Comisiei privind programele de măsuri prezentate de statele membre⁴³. Prezentul raport va oferi un cadru de referință pentru evaluarea acestor progrese. Progresele realizate în ceea ce privește instituirea de zone marine protejate în Europa vor fi, de asemenea, examinate în 2019, în momentul în care Comisia va evalua primul ciclu de punere în aplicare a Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”⁴⁴. Printr-un efort susținut, la toate nivelurile, ar trebui să fie posibil ca obiectivele stabilite atât în legislația și în politicile UE, cât și în legislația și în politicile internaționale să fie îndeplinite și ca suprafața zonelor marine protejate să crească, până în 2020, la peste 10 %⁴⁵.

³⁹ Comisia a finanțat mai multe proiecte de cercetare în acest domeniu (a se vedea, de exemplu, MESMA, <http://www.mesma.org/>).

⁴⁰ A se vedea, de exemplu, documentul de poziție nr. 18 al Consiliului „Științe marine” al Fundației europene pentru știință: *Achieving Ecologically Coherent*

MPA Networks in Europe: Science Needs and Priorities, aprilie 2013.

http://www.esf.org/fileadmin/Public_documents/Publications/EMB_PP18_Marine_Protected_Areas.pdf

⁴¹ Prin elaborarea unui studiu specific.

⁴² Adunarea Generală a ONU a decis recent lansarea, în 2016, a negocierilor interguvernamentale privind încheierea unui acord de punere în aplicare a UNCLOS pentru conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității în zonele din afara jurisdicțiilor naționale (Rezoluția A/69/L.65 din 19 iunie 2015).

⁴³ Statele membre trebuie să transmită Comisiei, până la 31 martie 2016, programele lor de măsuri.

⁴⁴ Articolul 20 din Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”.

⁴⁵ A se vedea ținta 11 de la Aichi, la punctul 2 din anexa la prezentul raport.